

Arrest

nr. 289 262 van 24 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 28 juni 2021.

1.2. Op 4 mei 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Portugees machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 22 september 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart over de Angolese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn op [... 1991]. Na het overlijden van uw moeder wordt u opgevoed door uw oom A.(...) S.(...) S.(...), steeds prominent lid binnen de Unita – partij. In 2010 wordt u in een commerciële instelling voorgestoken door een andere klant, waarop u uw rechten als klant opeist. U komt in aanvaring met de zaakvoerder, waarop de politie wordt geroepen en u hardhandig wordt gearresteerd. U verblijft één nacht in het politiecommissariaat. In januari 2015 werkt u drie maanden als technicus boekhouding om nadien de overstap te maken naar het bedrijf Gestor Investimentos waar u werkt als financieel medewerker/assistent. Daar u dezelfde achternaam draagt als uw oom wordt u in december 2018 ontslagen omwille van diens banden met Unita. Om tegemoet te komen aan uw financiële problemen gaat u in januari 2019 naar de gemeentelijke diensten in Nova Vida om hulp te vragen en uw rechten op te eisen. Dit komt u echter niet ten goede. De veiligheidsdiensten worden gecontacteerd en u wordt opnieuw gearresteerd door de politie. Deze keer blijft u drie dagen in detentie en wordt u gemarteld. Aan de hand van omkoping komt u vrij en beslist u Angola te verlaten, aangezien u steeds negatieve gevolgen zal blijven ervaren door uw familiale relatie met een Unita-lid. Op 25 februari 2019 reist u van Angola naar Portugal met het vliegtuig. Hier verblijft u tot 20 juni 2021. Via Spanje reist u naar Frankrijk, waar u met de nodige hulp een transportbewijs naar Nederland koopt. U komt uiteindelijk op 28 - 29 juni 2021 aan in België en verzoekt de Belgische asielinstanties op 28 juni 2021 om internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u gedurende het persoonlijk onderhoud van 4 mei 2022 op het CGVS volgende documenten neer: Een kopie van uw Angolees paspoort, geldig van 31 augustus 2017 tot 31 augustus 2022; een kopie van een uittreksel van het strafregister, d.d. 14 juni 2019; een kopie van de stempels mbt het strafregister, d.d. 5 augustus 2019; een kopie van een medisch attest opgesteld door een medisch medewerker van Fedasil, d.d. 9 juli 2021; een kopie van uw Angolees geboortecertificaat, d.d. 1 februari 2018; een kopie van het overlijdensattest van uw moeder; een originele toegangskaart tot Gestor Investimentos; een kopie van de identiteitskaart van A.(...) S.(...) S.(...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest omwille van uw familiale banden met A.(...) S.(...) S.(...), een prominent lid van Unita, verder negatief te zullen worden bejegend in de Angolese samenleving. Enerzijds vreest u financiële problemen, omdat u in de beroepswereld benadeeld of zelfs uitgesloten wordt omdat u de neef van S.(...) bent. Anderzijds vreest u gediscrimineerd te worden op vlak van openbare veiligheid en aldus gedood te worden door de nationale veiligheidsdiensten, omdat deze volledig gedomineerd worden door MPLA (NPO, p. 6, 15 – 17, 21 - 23).

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Om te beginnen stelt u dat uw gevangenneming in januari 2019 de doorslag heeft gegeven bij uw beslissing om Angola definitief te verlaten op 28 februari 2019. Na uw vrijlating vluchtte u immers naar Morro Bento, waar u de nodige stappen nam om het land te verlaten (NPO, p. 5, 17, 20; zie vragenlijst CGVS, vraag 1, 5). Uw oud paspoort zou gestolen zijn in Angola, waardoor u na de gebeurtenissen in 2019 een nieuw paspoort moest aanvragen. Om uw vertrek naar Portugal te bewerkstelligen, vroeg u in januari of februari 2019 een Portugees visum aan met het nieuw paspoort dat u naar eigen zeggen in 2019 verkreeg (NPO, p. 12 – 13). Vooreerst legt u leugenachtige verklaringen neer met betrekking tot de diefstal van uw vorig paspoort daar uit de gegevens van uw administratief dossier blijkt dat voor uw reis naar Portugal in het begin van 2018 hetzelfde paspoort werd gebruikt als bij uw vertrek naar Portugal op 28 februari 2019 (NPO, p. 5 – 6; zie administratief dossier). Het paspoort waarmee u beide keren reisde is bovendien reeds geldig sinds 31 augustus 2017 - tot en met 31 augustus 2022 (zie administratief dossier) en dus ruim voor uw gevangenneming die in januari 2019 zou hebben plaatsgevonden (NPO, p.

16 – 17; zie vragenlijst CGVS, vraag 1, 5). Daarenboven werden ook de gegevens teruggevonden van eerdergenoemd Portugees visum dat u heeft gebruikt voor uw vertrek uit Angola op 28 februari 2019, dewelke geldig is van 27 februari 2019 tot en met 12 april 2019. Uit deze gegevens blijkt dat uw visum reeds werd aangevraagd op 12 december 2018 en dus opnieuw voor de gebeurtenissen van januari 2019 (NPO, p. 5 – 6, 17; zie administratief dossier; zie verklaring DVZ, vraag 26). **Deze vaststellingen zijn een sterke aanwijzing dat u reeds eerder het idee had om Angola te verlaten omwille van redenen die los staan van de problemen die u aangeeft als aanleiding voor de aanvraag van uw paspoort en visum. De gevangenneming die volgens u de doorslag heeft gegeven om Angola definitief te verlaten, heeft volgens uw verklaringen immers later plaatsgevonden (NPO, p. 20).** Sowieso is het eigenaardig dat u legaal reisde indien u werkelijk vervolging te vrezen hebt door de Angolese autoriteiten, zoals u beweert. Vooral omdat volgens u steeds de link wordt gelegd tussen u en Unita daar u dezelfde achternaam deelt met uw oom, namelijk S.(...), een naam die door iedereen gekend is als zijnde Unita-gebonden. Dat u vervolgens wel persoonlijke documenten, waar diezelfde naam op staat, zou neerleggen op de luchthaven staat dan ook haaks op de vervolging die u stelt te vrezen (NPO, p. 12, 17, 20, 23).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen laat toe reeds bij voorbaat ernstige vraagtekens te plaatsen bij de door u beweerde vervolging door de Angolese autoriteiten, door u gelijkgesteld aan discriminatie op vlak van openbare veiligheid.

De twee arrestaties die uit deze beweerde vervolging voortvloeien, vonden plaats in 2010 en in januari 2019 (NPO, p. 5, 15, 17, 21). Eerstgenoemde na een conflict in een commerciële instelling nadat u werd voorgestoken door een andere klant. Het conflict liep uit de hand, waardoor u uiteindelijk werd gearresteerd voor één nacht (NPO, p. 15). Geen enkel element uit uw verklaringen doet echter besluiten dat deze arrestatie heeft plaatsgevonden in het kader van uw familiale banden met een Unita-lid, namelijk uw oom A.(...) S.(...) S.(...) (NPO, p. 6). **De arrestatie vond eerder plaats in het kader van een verhitte discussie in een dagdagelijkse context, dan dat zij verband houden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.** Zoals u zelf stelt, kan u geen echte reden opgeven voor de u toebedeelde behandeling. Dat u een verband legt tussen deze arrestatie en uw oom is louter gebaseerd op het feit dat deze heeft plaatsgevonden in Nova Vida, waar iedereen uw oom en diens politieke voorkeur zou kennen (NPO, p. 18), **een reden die puur hypothetisch en weinig doorslaggevend is om te besluiten dat er wel degelijk een verband bestaat tussen beide en u hierdoor disproportioneel werd benaderd.** Verder kan worden opgemerkt dat het eerstvolgende probleem waarop u uw vrees voor vervolging door de Angolese autoriteiten baseert zich pas voordeed in 2019, negen jaar later, evenals het definitief vertrek uit uw land van herkomst. Daarnaast deden er zich geen andere conflicten met de autoriteiten voor (NPO, p. 5 - 6, 17, 19). Gedurende die negen jaar kon u bovendien zonder problemen studeren en werken (NPO, p. 6 – 7, 16). **Deze vaststelling toont aan dat u eerstgenoemde arrestatie niet dermate ernstig vond om uw land onmiddellijk te verlaten en bescherming te zoeken, waardoor ook de commissaris – generaal hier slechts weinig gewicht aan toekent in de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.**

Naast het feit dat laatstgenoemde arrestatie in januari 2019 reeds weinig geloofwaardig wordt geacht vanwege de leugenachtige verklaringen omtrent uw paspoort en visum (zie supra) legt u weinig doorleefde verklaringen neer wat betreft de arrestatie zelf waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder wordt ondermijnd. **Zo weet u ook hier niet te overtuigen van het verband tussen de arrestatie en uw familiale banden met een Unita-lid.** Zoals u zelf stelt wordt u gearresteerd naar aanleiding van het feit dat u bij de gemeentelijke administratie opkwam voor uw rechten nadat u werd ontslagen bij Gestor Investimentos. Zonder reden daagde plots de politie op dewelke u dreigde te vermoorden. U gevraagd welke reden de politie opgaf, antwoordt u als volgt: “Nee, ze zeggen niks. Ze beginnen onmiddellijk met hun geweldpleging. Misschien hebben ze ergens een bevel gekregen.” (NPO, p. 16, 18). Evenals voor eerstgenoemde arrestatie haalt u louter het element aan dat de arrestatie heeft plaatsgevonden in Nova Vida als verklaring voor de link die u legt met de spanningen tussen MPLA en Unita en kent u de echte redenen voor de arrestatie niet. Bovendien stelt u zelf dat u reeds in detentie was alvorens men opmerkte dat u de neef bent van A.(...) S.(...) S.(...), doordat u vroeg om contact met hem te mogen opnemen, waardoor dit onmogelijk aan de grondslag kon liggen van de arrestatie op zich (NPO, p. 18).

Daar u na het eerste incident in 2010 nog een aanzienlijke periode in Angola kon verblijven zonder daarbij ernstige nadelen te ervaren en niet weet te overtuigen dat er wel degelijk een link is tussen de door u weergegeven incidenten en uw eventuele familiale band met een Unita – lid, maakt u evenmin aannemelijk dat u bij terugkeer inderdaad vervolgd zou worden om deze familiale band. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de vrees die u aanbrengt onvoldoende zwaarwichtig is

om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd.

Om diezelfde redenen vreest u eveneens financiële problemen daar u hierdoor in de beroepswereld benadeeld of zelfs uitgesloten wordt (NPO, p. 15 -18, 21 – 23). **Hier dient echter te worden opgemerkt dat hoewel u stelt dat het noodzakelijk is om een lidmaatschapskaart van MPLA te hebben om werk te vinden en aldus te overleven en u die kansen nooit hebt gekregen, uit uw verklaringen het tegendeel blijkt** (NPO, p. 15). Nadat u uw studies aan de universiteit vroegtijdig heeft beëindigd, werkte u immers als leraar en kreeg u overigens een werkaanbieding om in een andere wijk, Nova Vida, te gaan werken (NPO, p. 6). In het voorjaar van 2015 werkte u drie maanden als technicus boekhouding om dan in mei 2015 voor meer dan drie jaar, tot eind december 2018, bij Gestor Investimentos te werken als financieel administratief medewerker. Met de komst van de nieuwe directeur aldaar werd u benoemd als financieel assistent. U en uw collega's van de personeelsdienst waren de belangrijkste mensen in het bedrijf wat betreft de bedienden (NPO, p. 7, 16; verklaring DVZ, vraag 12).

Gedurende minimum drie jaar kreeg u de kans een carrière op te bouwen, waarbij u zoals u het zelf stelt in die mate geld verdiende dat u de financiële mogelijkheden had om uw vertrek uit Angola zelf te bewerkstelligen (NPO, p. 13). U verklaart in bepaalde bedrijven kansen te hebben gekregen vanwege uw competenties, maar dat u steeds in de problemen bent gekomen vanaf het moment dat ze wisten dat u de neef was van A.(...) S.(...) S.(...). Een bijzondere opmerking daar u eveneens verklaart dat men u in Angola altijd zal linken aan uw oom en aldus aan Unita vanwege uw achternaam "S.(...)", **een onveranderlijke variabele die meteen moet opgevalen zijn bij uw indiensttreding** (NPO, p. 15, 20, 23). Zo stelt u bijvoorbeeld dat u op gegeven moment (in 2015) een voorstel kreeg om in een brandstoffenbedrijf te werken als boekhoudkundige technicus. U stelt zelf dat de eigenaars wisten dat u de neef was van A.(...) S.(...) S.(...), maar dat ze wilden dat u in het bedrijf bleef. U wou gewoon uw werk doen, maar er waren anderen die niet in het bedrijf wilden en vragen stelden in verband met uw oom. U stelt dat het bedrijf de activiteiten heeft moeten stopzetten omdat medevenoten zagen dat er geld verduisterd werd. Bijgevolg kan slechts worden vastgesteld dat u, volgens uw eigen verklaringen, wel degelijk kansen kreeg ondanks dat men op de hoogte was van uw familieband met een prominent UNITA-lid én dat er duidelijk veel meer aan de hand was dan uw band met een UNITA-lid op het moment dat u het bedrijf diende te verlaten. (NPO, p. 7, 16.) Vervolgens vond uw opnieuw een werkplek waar u ongeveer drie jaar aan de slag kon onder een directeur die enkel in uw werk geïnteresseerd was en u aanstelde als financieel administratief medewerker. Toen hij het bedrijf verliet kwam er iemand van het JMPLA die erg fanatiek zou geweest zijn, maar opnieuw stelt u dat er in dit bedrijf sprake was van een warboel aan financiële processen en geldverduistering. (NPO, p. 7, 16.) Dat u uiteindelijk ontslagen werd kan dus opnieuw verschillende redenen hebben, waarbij geenszins vaststaat dat uw band met uw oom de enige of de doorslaggevende factor was.

Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich houdt niet per definitie vervolging of ernstige schade in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te komen, moeten de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door u ingeroepen discriminatie, zowel op werkvlak als op vlak van openbare veiligheid (zie supra), is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met voormelde vervolging of ernstige schade.

Uit uw verklaringen kan immers op geen enkele manier worden afgeleid dat u – omwille van uw familieband met een prominent UNITA-lid – ernstige discriminatie hebt ervaren gedurende uw zoektocht naar een job. Behalve dat u in december 2018 werd ontslagen, hetgeen eenieder kan overkomen,ervaarde u immers geen opmerkelijke obstakels gedurende uw carrière startende vanaf het moment dat u stopte aan de universiteit en eindigend twee maand voor uw vertrek uit Angola. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie die werd toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier dat A.(...) S.(...) S.(...), de oom waarop u uw asielrelaas stoelt, reeds een mooie carrière heeft opgebouwd. Niet alleen bekleedde hij reeds verschillende posities binnen Unita, maar doceerde hij ook aan de Universiteit van Lusiada in Angola en is hij momenteel hoogleraar aan het Hoger Instituut voor Sociale Wetenschappen en Internationale betrekkingen (CIS). Ook diens dochter leidt een normaal leven in Angola zonder daarbij conflicten te ervaren met de Angolese autoriteiten (NPO, p. 19, 21).

Er kan dan ook niet worden ingezien waarom zowel uw oom als diens dochter wel de mogelijkheden krijgen om te werken en zich in financiële middelen te voorzien, maar dit voor u als neef niet mogelijk zou zijn.

Zoals eerder gesteld kunnen er reeds vraagtekens geplaatst worden bij het laatste incident in januari 2019, dat de aanleiding tot uw vertrek zou hebben gevormd, op basis van uw leugenachtige verklaringen wat betreft uw reisdocumenten. De volgende vaststelling laten toe dit incident verder in vraag te stellen.

Na uw ontslag eind 2018 zou u zich gaan beklagen zijn bij de gemeentelijke administratie van Nova Vida. U legde uw situatie uit, stelde dat u wees was en niemand had om op te rekenen en dat u verplicht bent werk te vinden op zeker niveau, werk dat u nu werd afgenomen. U stelt dat u 'uw rechten opeiste', vroeg hoe ze u konden helpen omdat u de rekeningen en de huur moest betalen en uw leven een kans wou geven, waarna u, enigszins in lijn der verwachting, te horen kreeg dat men u niet kon helpen. (NPO, p. 18.) Hierbij dient nog opgemerkt dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u opkwam voor uw rechten en daarom als een onruststoker wordt beschouwd. U nam nooit deel aan manifestaties, maar ging rechtstreeks met de autoriteiten in gesprek. In 2019 ging u samen met een groep mensen naar de administratie. Jullie wilden jullie rechten opeisen, maar jullie werden beschuldigd onrust te stoken en naar een detentiehuis gebracht (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, aan u voorgelezen en door u ondertekend op 1 juli 2021, pt. 3.5). Voor het CGVS bevestigt u desgevraagd echter dat u alleen naar de gemeente ging en stelt u dat u altijd alleen was en nooit aan politieke propaganda deed. U voegt nog toe dat er andere personen aanwezig waren die ook aanklachten kwamen doen, maar dat die verschillend waren van de uwe, wat niet meteen overeenkomt met de verklaringen die u voor de DVZ aflegde. (NPO, p. 18.) Waar u voor de DVZ eveneens aanhaalde dat u een oom bij UNITA had waardoor u moeilijk aan werk raakte, noemt u hem op geen enkel moment als de aanleiding voor een ontslag en u noemt op geen enkel moment een ontslag als de aanleiding voor uw beslissing om met de autoriteiten in gesprek te gaan (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, aan u voorgelezen en door u ondertekend op 1 juli 2021, pt. 3.3, 3.4, 3.5), dit in tegenstelling tot uw verklaringen voor het CGVS (zie supra).

Ook de timing van uw verhuis en de duur van uw verblijf op de woonplaatsen waar u voor uw vertrek gewoond zou hebben, verandert doorheen de procedure. Zo stelt u aanvankelijk voor het CGVS dat u eind 2018 Nova Vida verliet en voor uw vertrek uit Angola (op 28 februari 2019) drie maanden in Morro Bento gewoond heeft, waar u alle omstandigheden heeft waargemaakt om Angola te kunnen verlaten (NPO, p. 5). Later stelt u dat u na uw vrijlating uit het politiekantoor in januari 2019 niet naar Nova Vida bent teruggekeerd, maar naar Morro Bento, waar u de stappen ondernam om het land te verlaten (NPO, p. 20), waarmee u uw verhuis naar Morro Bento qua timing opnieuw in verband brengt met het incident naar aanleiding waarvan u Angola verliet (al vond dit geen drie maanden voor uw vertrek plaats). Voor de DVZ (zie 'Verklaring DVZ', d.d. 1 juli 2021, pt. 10) verklaarde u echter dat u voor uw vertrek ongeveer een jaar lang in Morro Bento woonde, wat beduidend langer is dan de periode die u op het CGVS voorhoudt.

Ten overvloede kan nog opgemerkt worden dat u, hoewel u zich reeds sinds eind februari 2019 in Europa bevond (zie 'Verklaring DVZ', d.d. 1 juli 2021, pt. 32), zich pas op internationale bescherming beroept heb in juli 2021. Het feit dat u meer dan twee jaar wachtte om internationale bescherming aan te vragen, nadat u in Europa aankwam, is een belangrijke indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en **tast de ernst van de door u beweerde vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade fundamenteel aan**. Zeker aangezien u verklaart in Portugal geprobeerd te hebben uw verblijf te regulariseren door de nationaliteit aan te vragen, en u uw problemen in Angola hierbij expliciet aanhaalt als reden om dit te doen, kan niet worden aangenomen dat u pas veel later, in België, op de hoogte zou geraakt zijn van de mogelijkheid in Europa politiek asiel te vragen, zoals u verklaart (NPO, p. 10, 11).

Gelet op het voorgaande dient dan ook te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciaties niet wijzigen. U legt een kopie van uw Angolees paspoort neer, geldig van 31 augustus 2017 tot 31 augustus 2022, dewelke enerzijds louter uw identiteit staakt maar anderzijds bevestigt dat u wel degelijk leugenachtige verklaringen heeft neergelegd betreffende de datum van aanvraag en hierdoor uw geloofwaardigheid sterk aan het wankelen brengt.

U legt een uittreksel van het strafregister, d.d. 14 juni 2019, en een kopie van de toebehorende stempels, d.d. 5 augustus 2019, neer. Samen met de kopie van uw Angolees geboortecertificaat, d.d. 1 februari 2018, en de kopie van het overlijdensattest van uw moeder betreffen deze documenten louter persoonsgegevens en gegevens met betrekking tot uw familie, maar kunnen deze op geen enkele manier de feiten die u aanhaalt aantonen.

Voorts legt u een originele toegangskaart tot Gestor Investimentos neer dewelke aantoonst dat u eerder wel dan niet de mogelijkheid had om een professionele carrière op te starten en doet bijgevolg geenszins afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De bijgebrachte kopie van de identiteitskaart van A.(...) S.(...) S.(...) ondersteunen het bestaan en de identiteit van deze persoon, hetgeen hier niet in twijfel wordt getrokken, maar ondersteunt op geen enkele manier uw stelling familiale banden te hebben met deze persoon en hier gevolgen van te dragen. Tenslotte legt u een kopie van een medisch attest opgesteld door Fedasil, d.d. 9 juli 2021, neer. Dit vormt echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met uw verklaringen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna 'EVRM'), artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikelen 48/3 tot 48/6 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de Vreemdelingenwet'), artikelen 4 en 20 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna 'de Kwalificatierichtlijn'), artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het algemeen beginsel van voorzichtigheid en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.

Verzoeker vat zijn betoog aan door in een eerste onderdeel in te gaan op de erkenning van de vluchtelingenstatus. In dit kader stelt hij vooreerst dat hij meermaals heeft uitgelegd dat hij mensenrechtenschendingen en vervolgingen heeft geleden in Angola, omwille van zijn banden met de Unita-partij. Hierbij geeft hij een uiteenzetting over de omstandigheden die ervoor gezorgd hebben dat hij bij zijn oom is moeten gaan wonen en dus een dichte affiliatie met de Unita-partij kent. Ook betoogt hij dat hij door deze omstandigheden geen stabiele jeugd heeft gehad. Tevens stelt hij uitgelegd te hebben dat hij in 2010 en 2019 werd aangehouden door de politie en dat deze duidelijk gelinkt zijn aan de politieke implicatie van zijn familieleden en wijst er op dat het land wordt gecontroleerd door de politieke tegenstanders van zijn oom. Vervolgens gaat hij in op het subjectieve element van zijn vrees. Hij stelt dat verwerende partij zijn subjectieve vrees minimaliseert en houdt hierover een theoretisch betoog. Hij stelt vervolgens dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het subjectief element van zijn vrees en dat het voor hem absoluut ondenkbaar is om terug te keren naar Angola, gelet op de herinneringen die hij overhoudt aan zijn verblijf aldaar, en zijn algemene gemoedstoestand. Hij betoogt tevens dat er voor hem geen toekomstperspectief is in Angola. Ter staving hiervan verwijst hij naar de deprivatie op professioneel vlak die hij gekend heeft en op de invloed van de politieke leiders op zijn privéleven. Hij stelt daarbij dat hij door de reflectie die hij gehad heeft door in België te leven niet naar Angola kan teruggaan omdat hij een politieke tegenstander is geworden. Verder gaat verzoeker in op de motieven met betrekking tot zijn verblijf in Portugal. Hij wijst erop dat hij in Portugal een procedure had opgestart om een verblijfstitel te verkrijgen op grond van de nationaliteit van zijn grootvader en op zijn verklaring dat hij voor zijn aankomst in België niet op de hoogte was dat hij een verzoek om internationale bescherming kon indienen.

Tevens wijst hij ook op rechtspraak van de Raad omtrent een laattijdig verzoek. Verzoeker sluit dit onderdeel van zijn betoog af door een theoretische uiteenzetting te geven over het voordeel van de twijfel en te stellen dat hem minstens het voordeel van de twijfel gegund moest worden.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij geeft in dit kader een theoretische uiteenzetting over artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikelen

2 en 3 van het EVRM en stelt dat hij onmenselijke of vernederende behandelingen in geval van terugkeer naar Angola, omwille van de eerder vermelde redenen vreest.

Op grond van het voorgaande vraagt verzoeker in hoofdorde hem als vluchteling te erkennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker hem de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het CGVS.

2.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn verzoekschrift een kopie van de bestreden beslissing (stuk 1) en een bewijs van juridische bijstand (stuk 2) bij.

3. Voorafgaande opmerkingen

3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende

verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Verzoeker verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten. Ter staving hiervan legt hij een kopie van zijn Angolees paspoort en een kopie van zijn geboortecertificaat neer (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1 & 5). De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de identiteit en de Angolese nationaliteit van verzoeker niet in twijfel wordt getrokken.

4.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de Angolese autoriteiten. De kern van het asielrelaas kan als volgt worden samengevat. Volgens zijn verklaringen is verzoeker de neef van een prominent UNITA lid en werd hij door deze oom opgevoed. In 2010 werd verzoeker gearresteerd voor een incident in een winkel en verbleef hierdoor een nacht op het politiecommissariaat. In 2015 werkte verzoeker voor drie maanden als technicus boekhouding en maakte dan de overstap naar Gestor Investimentos. Door dit bedrijf zou verzoeker in december 2018 ontslagen zijn wegens zijn band met UNITA via zijn oom. Om het hoofd te kunnen bieden aan zijn financiële problemen ging verzoeker in januari 2019 naar de gemeentelijke diensten van Nova Vida om hulp te vragen en zijn rechten op te eisen. Hier werden de autoriteiten erbij geroepen en werd verzoeker gearresteerd. Volgens zijn verklaringen bleef verzoeker drie dagen in detentie en werd hij gemarteld en kwam hij door omkoping vrij. Hij besloot dan Angola te verlaten omdat hij steeds negatieve gevolgen zal ondervinden van zijn familie-connectie met een UNITA-lid. Op 25 februari 2019 reisde verzoeker naar Portugal. Daar verbleef hij tot 20 juni 2021 en deed een poging om via zijn grootvader de Portugese nationaliteit te bemachtigen. Dit mislukte en verzoeker reisde via Spanje en Frankrijk door naar België. In geval van terugkeer vreest verzoeker vervolging door de Angolese autoriteiten en economische uitsluiting wegens zijn band met zijn oom die een prominent UNITA lid is.

4.4. Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier, en rekening houdend met de opmerkingen van partijen ter terechtzitting kan de Raad verwerende partij bijtreden dat verzoeker geen vrees voor vervolging vanwege de Angolese autoriteiten aannemelijk maakt omwille van het feit dat zijn oom een vooraanstaand UNITA-lid zou zijn.

Verzoeker legt een kopie neer van de identiteitskaart van A.S.S. (administratief dossier, stukken neergelegd door de asielzoeker, stuk 8), waarvan hij beweert dat deze persoon zijn oom en een vooraanstaand UNITA-lid is. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt gesteld, blijkt uit de bestreden beslissing dat de familiale band tussen verzoeker en deze persoon door verwerende partij niet als vaststaand wordt beschouwd. In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat dit document de identiteit en het bestaan van deze persoon ondersteunen maar niet verzoekers stelling dat hij familiale banden met deze persoon heeft en hiervan gevolgen draagt.

De Raad stelt vast dat verzoeker behalve de kopie van de identiteitskaart van A.S.S. geen andere overtuigingsstukken bijbrengt waaruit kan blijken dat deze persoon verzoekers oom zou zijn. Uit de door verzoeker neergelegde documenten kan als dusdanig geen familiale band tussen verzoeker en A.S.S. worden afgeleid. Evenwel blijkt uit hetgeen hierna wordt uiteengezet, dat zelfs indien wordt aangenomen dat verzoeker een familiale band zou hebben met A.S.S., hij de door hem voorgehouden voortdurende

discriminatie op economisch vlak en problemen met de Angolese autoriteiten voor zijn vertrek uit Angola omwille van deze band niet aannemelijk maakt.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen over het paspoort dat hij gebruikte om Angola uit te reizen op 28 februari 2019 en op basis waarvan hij een visum voor Portugal verkreeg en dat hij zou hebben verkregen nadat hij uit de gevangenis vrijgekomen was in januari 2019 niet stroken met de met de informatie in zijn paspoort. Verzoekers paspoort, dat hij zowel in 2018 als 2019 gebruikte had immers een geldigheidsduur van 31 augustus 2017 tot 31 augustus 2022 en werd dus reeds uitgereikt voor zijn beweerde arrestatie in januari 2019, die volgens zijn verklaringen de directe aanleiding vormde voor zijn beslissing om het land te verlaten. Verzoekers verklaring dat hij zijn oude paspoort had verloren en dat hij in januari of februari 2019 een nieuw paspoort had aangevraagd dat hij op korte tijd (*“slechts één dag”*, dan wel *“in minder dan dertig dagen”*, notities PO, p. 12) had bekomen, komt dus niet overeen met de gegevens in verzoekers paspoort, wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de directe aanleiding van zijn vertrek, met name de arrestatie en marteling in januari 2019, reeds ondermijnt. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Om te beginnen stelt u dat uw gevangenneming in januari 2019 de doorslag heeft gegeven bij uw beslissing om Angola definitief te verlaten op 28 februari 2019. Na uw vrijlating vluchtte u immers naar Morro Bento, waar u de nodige stappen nam om het land te verlaten (NPO, p. 5, 17, 20; zie vragenlijst CGVS, vraag 1, 5). Uw oud paspoort zou gestolen zijn in Angola, waardoor u na de gebeurtenissen in 2019 een nieuw paspoort moest aanvragen. Om uw vertrek naar Portugal te bewerkstelligen, vroeg u in januari of februari 2019 een Portugees visum aan met het nieuw paspoort dat u naar eigen zeggen in 2019 verkreeg (NPO, p. 12 – 13). Vooreerst legt u leugenachtige verklaringen neer met betrekking tot de diefstal van uw vorig paspoort daar uit de gegevens van uw administratief dossier blijkt dat voor uw reis naar Portugal in het begin van 2018 hetzelfde paspoort werd gebruikt als bij uw vertrek naar Portugal op 28 februari 2019 (NPO, p. 5 – 6; zie administratief dossier). Het paspoort waarmee u beide keren reisde is bovendien reeds geldig sinds 31 augustus 2017 - tot en met 31 augustus 2022 - (zie administratief dossier) en dus ruim voor uw gevangenneming die in januari 2019 zou hebben plaatsgevonden (NPO, p. 16 – 17; zie vragenlijst CGVS, vraag 1, 5). Daarenboven werden ook de gegevens teruggevonden van eerdergenoemd Portugees visum dat u heeft gebruikt voor uw vertrek uit Angola op 28 februari 2019, dewelke geldig is van 27 februari 2019 tot en met 12 april 2019. Uit deze gegevens blijkt dat uw visum reeds werd aangevraagd op 12 december 2018 en dus opnieuw voor de gebeurtenissen van januari 2019 (NPO, p. 5 – 6, 17; zie administratief dossier; zie verklaring DVZ, vraag 26). Deze vaststellingen zijn een sterke aanwijzing dat u reeds eerder het idee had om Angola te verlaten omwille van redenen die los staan van de problemen die u aangeeft als aanleiding voor de aanvraag van uw paspoort en visum. De gevangenneming die volgens u de doorslag heeft gegeven om Angola definitief te verlaten, heeft volgens uw verklaringen immers later plaatsgevonden (NPO, p. 20).”*

De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laat in het verzoekschrift zodat deze onverkort overeind blijven. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de beweerde arrestatie in januari 2019 reeds op de helling te staan.

Verzoeker verklaart hierover dat hij in januari 2019 werd gearresteerd door de politie omdat hij na zijn ontslag bij zijn werkgever in 2018 opkwam voor zijn rechten bij de gemeentelijke administratie en zijn rechten opeiste omdat hij de huur en zijn rekeningen moest betalen, waarop hem werd gezegd dat men hem niet kon helpen, waarna de politie zou gekomen zijn en hem gearresteerd hebben (notities PO, p. 18). Bovenop de hogergenoemde vaststellingen met betrekking tot verzoekers paspoort stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen over dit incident bij de DVZ en het CGVS niet overeenstemmen, nu hij enerzijds bij de DVZ verklaarde dat samen met een groep mensen naar de administratie ging en hun rechten wilden opeisen maar als onrustokers naar een detentiehuis werden gebracht en het dus om een collectieve actie ging en anderzijds bij het CGVS verklaarde dat hij alleen naar de gemeente ging maar er ook andere mensen een klacht kwamen indienen, maar dat deze verschillend waren van zijn klachten (notities PO, p. 18).

Verzoeker maakt voorts ook niet aannemelijk dat zijn arrestatie in 2019 enig verband hield met de politieke activiteiten van zijn oom. Vooreerst verklaart verzoeker zelf niet te weten waarom hij werd gearresteerd en dat ze niet hebben gezegd waarom hij werd gearresteerd maar dat ze meteen begonnen geweld te gebruiken.

De enige reden waarom verzoeker een verband vermoedt tussen deze arrestatie en het UNITA-lidmaatschap van zijn oom is dat deze arrestaties in Nova Vida zou hebben plaatsgevonden, waar iedereen op de hoogte zou zijn van het feit dat zijn oom een vooraanstaand UNITA-lid is (notities PO, p. 18). Verzoekers oom is evenwel een prominente UNITA-leider die nationale bekendheid geniet, zodat het weinig aannemelijk is dat verzoeker, indien hij daadwerkelijk omwille van zijn familiale band met zijn oom

zou worden vervolgd in Angola, enkel in Nova Vida zou worden geïnterviewd door de Angolese autoriteiten. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen zelf dat de band met zijn oom niet de reden was waarom hij zou zijn gearresteerd in januari 2019, zoals hij beweert. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat de autoriteiten die hem arresteerden pas later op de hoogte kwamen wie verzoekers oom was, toen hij probeerde in contact te treden met zijn oom (notities PO, p. 18). Aan verzoekers verklaring dat hij in januari 2019 zou gearresteerd zijn omwille van zijn familiale band met zijn oom en diens politiek profiel, kan omwille van de hoger uiteengezette redenen geen geloof worden gehecht.

Voorts maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat de arrestatie door de politie in 2010 ingegeven was door het feit dat verzoekers oom een vooraanstaand UNITA-lid is. Zoals uiteengezet in de bestreden beslissing blijkt uit verzoekers verklaringen niet dat het incident dat de aanleiding vormde voor zijn arrestatie enig verband hield met zijn familiale band met zijn oom. Verzoeker verklaart immers in wezen dat hij in de rij voor een winkel stond te wachten toen een man onmiddellijk naar de kassa ging om bediend te worden, waarbij verzoeker verhaal ging halen bij de zaakvoerder en hij uiteindelijk hardhandig werd aangepakt door de politie en één nacht vastgehouden (notities PO, p. 15). Zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing is het verband dat verzoeker legt tussen dit incident en verzoekers familiale band met zijn oom, het gegeven dat deze arrestatie plaatsvond in Nova Vida, waar iedereen zou geweten hebben dat verzoeker de neef was van zijn oom (notities PO, p. 18). De Raad stelt met verwerende partij evenwel vast dat dit een loutere hypothese betreft, die verder geen steun vindt in verzoekers verklaringen over het incident of over de omstandigheden waarin hij in die periode leefde in Nova Vida. Zoals reeds aangehaald is A.S.S. een nationaal bekende UNITA-figuur, zodat het weinig aannemelijk is dat verzoeker, indien hij daadwerkelijk omwille van de band met deze persoon zou geïnterviewd worden, enkel in Nova Vida zou worden lastiggevallen door de Angolese autoriteiten. Voorts stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing vast dat verzoeker na deze arrestatie gedurende negen jaar geen enkel probleem kende met de Angolese autoriteiten tot de beweerde maar ongeloofwaardig bevonden arrestatie in januari 2019. De Raad besluit samen met verwerende partij dat dat de door verzoeker voorgehouden arrestatie in 2010, gelet op de door hem geschetste omstandigheden waarin dit gebeurde, plaatsvond in het kader van een verhitte discussie en hij niet aannemelijk maakt dat dit incident verband hield met zijn verwantschap met zijn oom. Verder stelt de Raad ook vast dat verzoeker verklaart een dag later te zijn vrijgelaten en verder ook geen gewag maakt van enige problemen die hij achteraf zou ondervonden hebben omwille van deze arrestatie, zodat dit incident in elk geval niet voldoende zwaarwichtig is om als vervolging of ernstige schade te worden gekwalificeerd. De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde arrestatie in 2010 niet betwist en aangezien deze pertinent en correct zijn en steun vinden in het administratief dossier worden deze dan ook overgenomen door de Raad.

In zoverre in het verzoekschrift wordt gesteld dat de verwondingen die verzoeker overhoudt aan de folteringen waarvan hij het slachtoffer zou geweest zijn, ook werden vastgesteld door een dokter in België, stelt de Raad vast dat uit het door verzoeker neergelegde attest van de dokter verbonden aan het Fedasil centrum van 9 juli 2021 enkel kan blijken dat de arts hierin attesteert dat verzoeker verklaart slachtoffer te zijn geweest van fysiek geweld en volgens zijn verklaringen (*“selon ses dires”*, zie administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 4) littekens en een zwelling vertoont als gevolg van slagen met een pistool en wapenstok. De Raad wijst er op dat een arts weliswaar vaststellingen doet met betrekking tot de fysieke gezondheidstoestand van zijn patiënt en verwondingen en littekens kan vaststellen, maar niet met zekerheid de omstandigheden waarin deze littekens en verwondingen zijn ontstaan kan vaststellen. Het door verzoeker neergelegde attest is dan ook niet van aard om een ander licht te werpen op bovenstaande analyse. Verzoeker voert ook, geen enkel concreet verweer met betrekking tot de beoordeling van het medisch attest in de bestreden beslissing en brengt verder ook geen andere medische attesten bij met betrekking tot zijn verwondingen.

De Raad stelt verder met betrekking tot verzoekers voorgehouden economische uitsluiting wegens de politieke activiteiten van zijn oom vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij op de arbeidsmarkt of anderszins op economisch vlak werd gediscrimineerd omwille van de band met zijn oom. Vooreerst stelt de Raad in navolging van verwerende partij vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat in tegenstelling tot hetgeen hij beweert een MPLA lidkaart geen bindende voorwaarde is voor het bekomen van werk in Angola (notities PO, p. 15). Uit zijn verklaringen blijkt immers dat verzoeker over de jaren heen meerdere functies bij meerdere werkgevers heeft uitgeoefend zonder een MPLA lidkaart te hebben (notities PO, p. 6, 7 en 16).

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat niet dat hij werd systematisch werd ontslagen wanneer zijn werkgevers weet kregen van zijn affiliatie met A. S. S., zoals hij beweert. De Raad kan de motieven van

verwerende partij dan ook bevestigen waar deze stelt: *“Gedurende minimum drie jaar kreeg u de kans een carrière op te bouwen, waarbij u zoals u het zelf stelt in die mate geld verdiende dat u de financiële mogelijkheden had om uw vertrek uit Angola zelf te bewerkstelligen (NPO, p. 13). U verklaart in bepaalde bedrijven kansen te hebben gekregen vanwege uw competenties, maar dat u steeds in de problemen bent gekomen vanaf het moment dat ze wisten dat u de neef was van A.(...) S.(...) S.(...). Een bijzondere opmerking daar u eveneens verklaart dat men u in Angola altijd zal linken aan uw oom en aldus aan Unita vanwege uw achternaam “S.(...)”, een onveranderlijke variabele die meteen moet opgefallen zijn bij uw indiensttreding (NPO, p. 15, 20, 23). Zo stelt u bijvoorbeeld dat u op gegeven moment (in 2015) een voorstel kreeg om in een brandstoffenbedrijf te werken als boekhoudkundige technicus. U stelt zelf dat de eigenaars wisten dat u de neef was van A.(...) S.(...) S.(...), maar dat ze wilden dat u in het bedrijf bleef. U wou gewoon uw werk doen, maar er waren anderen die niet in het bedrijf wilden en vragen stelden in verband met uw oom. U stelt dat het bedrijf de activiteiten heeft moeten stopzetten omdat medevenoten zagen dat er geld verduisterd werd. Bijgevolg kan slechts worden vastgesteld dat u, volgens uw eigen verklaringen, wel degelijk kansen kreeg ondanks dat men op de hoogte was van uw familieband met een prominent UNITA-lid én dat er duidelijk veel meer aan de hand was dan uw band met een UNITA-lid op het moment dat u het bedrijf diende te verlaten. (NPO, p. 7, 16.) Vervolgens vond uw opnieuw een werkplek waar u ongeveer drie jaar aan de slag kon onder een directeur die enkel in uw werk geïnteresseerd was en u aanstelde als financieel administratief medewerker. Toen hij het bedrijf verliet kwam er iemand van het JMPLA die erg fanatiek zou geweest zijn, maar opnieuw stelt u dat er in dit bedrijf sprake was van een warboel aan financiële processen en geldverduistering. (NPO, p. 7, 16.) Dat u uiteindelijk ontslagen werd kan dus opnieuw verschillende redenen hebben, waarbij geenszins vaststaat dat uw band met uw oom de enige of de doorslaggevende factor was.”*

De Raad stelt vast dat deze motieven correct zijn en steun vinden in het administratief dossier. Uit zijn verklaringen blijkt inderdaad dat zijn familienaam in elk geval geen beletsel vormde voor werkgevers om verzoeker aan te nemen en in het geval van de brandstoffenfabriek volgens verzoeker de eigenaars wisten dat hij de neef was van zijn oom en toch wilden dat hij in het bedrijf bleef en verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat de familieband met zijn oom door doorslaggevende reden zou geweest zijn waarom hij werd ontslagen. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concreet verweer voert in het verzoekschrift tegen bovenstaande pertinente motieven, die dan ook worden overgenomen door de Raad.

Voorts stelt de Raad in navolging van de bestreden beslissing vast dat uit de beschikbare landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier met betrekking tot de activiteiten van A.S.S (administratief dossier, map landeninformatie, Directe spraak: A.S.) en verzoekers verklaringen over A.S.S. en diens dochter blijkt dat verzoekers oom zelf en diens dochter zonder aanwijsbare problemen een carrière hebben kunnen uitbouwen. In de voormelde landeninformatie leest de Raad dat A. S. S. heeft naast zijn verschillende functies binnen UNITA, waaronder woordvoerder en afgevaardigde van de Nationale Vergadering van Angola ook een carrière als docent in het hoger onderwijs heeft opgebouwd. Daarenboven verklaarde verzoeker zelf dat zijn nicht, de dochter van A. S. S., een carrière heeft kunnen opbouwen zonder problemen te kennen wegens de UNITA affiliatie van haar vader (notities PO, p. 19 en 21).

Gezien het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn familieband met A.S.S. te maken heeft gekregen met systematische discriminatie op de arbeidsmarkt die met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan worden gelijkgesteld. Evenmin maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij om die reden in geval van terugkeer naar Angola met dergelijke systematische discriminatie op de arbeidsmarkt zal worden geconfronteerd omwille van zijn familiale band met A.S.S..

Voorts stelt de Raad, in navolging van verwerende partij, vast dat verzoeker zich al meer dan twee jaar in Portugal en vervolgens België bevond alvorens hij een verzoek om internationale bescherming deed. Dit tast *in casu* de ernst van zijn beweerde vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade fundamenteel aan aangezien van een persoon die zijn land van herkomst verlaat uit vrees voor vervolging verwacht mag worden dat deze zo snel mogelijk de bescherming inroept van de autoriteiten van het ontvangstland. Verzoekers betoog dat hij in Portugal geen verzoek om internationale bescherming deed aangezien hij de Portugese nationaliteit trachtte te bekomen en ook niet afwist van de mogelijkheid om internationale bescherming te verkrijgen tot hij in België was, is *in casu* niet aannemelijk en kan allerminst overtuigen. Van een persoon die voorhoud dergelijke vervolging te vrezen dat hij zijn land van herkomst moest ontvluchten kan immers verwacht worden dat hij alle mogelijke opties voor bescherming zou onderzoeken en uitproberen. Dit is in deze specifieke zaak des te meer het geval. Verzoeker verklaart immers dat hij op 25 februari 2019 vanuit Angola naar Portugal reisde en er verbleef tot ongeveer 20 juni 2021 er probeerde om de Portugese nationaliteit te bekomen omdat zijn grootvader Portugees is (notities

PO, p. 11). Verzoeker verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat men hem had verteld dat zijn vader de Portugese nationaliteit had verkregen omwille van de duur van zijn verblijf in Portugal en niet omdat hij de zoon van een Portugees is en dat hij omwille van de moeilijkheden die hij heeft ondervonden besliste om Portugal te verlaten omdat hij geen mogelijkheden had om daar te leven (*idem*). Verzoeker verklaart ook dat hij niet wist dat de mogelijkheid om asiel aan te vragen bestond. Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij al die tijd geen verzoek om internationale bescherming indiende omdat hij dacht dat het niet nodig was gelet op het feit dat hij dacht dat hij de Portugese nationaliteit kon verkrijgen. Dit verklaart echter niet waarom verzoeker nooit een verzoek om internationale bescherming indiende toen hij in Portugal aankwam, noch toen het hem blijkbaar duidelijk werd dat hij de Portugese nationaliteit niet zou kunnen verkrijgen. Dat hij al die tijd niet zou geweten hebben dat de mogelijkheid bestond om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Portugal, zoals hij beweert, kan in verzoekers individuele omstandigheden niet worden aangenomen. Verzoeker had immers, zoals in het verzoekschrift aangevoerd, procedures opgestart om op legale wijze in Portugal te kunnen verblijven, zodat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat hij zich had geïnformeerd over de verschillende verblijfsprocedures. Verder is verzoekers verzoek om internationale bescherming volledig gebaseerd op verzoekers familiale band met zijn oom A.S.S. die hem zou hebben opgevoed en die een vooraanstaand UNITA-lid is in Angola en blijkt uit de landeninformatie dat deze persoon ambassadeur was in Portugal. Er kan dan ook minstens verondersteld worden dat verzoeker, indien hij daadwerkelijk omwille van zijn familieband met zijn oom en diens UNITA-activiteiten zoals hij beweert, vervolgd werd in Angola, en gelet op het verleden van zijn oom in Portugal, de bescherming van de Portugese autoriteiten zou hebben ingeroepen in de loop van de twee jaar dat hij in Portugal verbleef, indien hij daadwerkelijk vervolging vreesde in Angola om de door hem aangehaalde motieven. Waar verzoeker hij in zijn verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad om te betogen dat de laattijdigheid van het verzoek verwerende partij niet ontslaat van de plicht een grondig en zorgvuldig onderzoek te voeren, blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing en hetgeen voorafgaat dat dat verwerende partij een gedegen onderzoek heeft gevoerd naar verzoekers vluchtmotieven, zodat dit betoog geen ander licht werpt op bovenstaande analyse.

Verzoeker weet het voorgaande niet te weerleggen door middel van de documenten die hij heeft neergelegd. Omtrent de documenten die hij heeft neergelegd bij het CGVS dient opgemerkt te worden dat verwerende partij een omstandige en correcte beoordeling heeft gemaakt. De Raad bevestigt de motieven van de bestreden beslissing dan ook waar deze luiden: *“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciaties niet wijzigen. U legt een kopie van uw Angolees paspoort neer, geldig van 31 augustus 2017 tot 31 augustus 2022, dewelke enerzijds louter uw identiteit staft maar anderzijds bevestigt dat u wel degelijk leugenachtige verklaringen heeft neergelegd betreffende de datum van aanvraag en hierdoor uw geloofwaardigheid sterk aan het wankelen brengt. U legt een uittreksel van het strafregister, d.d. 14 juni 2019, en een kopie van de toebehorende stempels, d.d. 5 augustus 2019, neer. Samen met de kopie van uw Angolees geboortecertificaat, d.d. 1 februari 2018, en de kopie van het overlijdensattest van uw moeder betreffen deze documenten louter persoonsgegevens en gegevens met betrekking tot uw familie, maar kunnen deze op geen enkele manier de feiten die u aanhaalt aantonen. Voorts legt u een originele toegangkaart tot Gestor Investimentos neer dewelke aantoont dat u eerder wel dan niet de mogelijkheid had om een professionele carrière op te starten en doet bijgevolg geenszins afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. (...) Tenslotte legt u een kopie van een medisch attest opgesteld door Fedasil, d.d. 9 juli 2021, neer. Dit vormt echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met uw verklaringen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.”*

Met betrekking tot de kopie van de identiteitskaart van zijn oom stelt de Raad vast dat deze louter kan dienen ter staving van de identiteit van A. S. S.. Hieruit kan niet afgeleid worden dat verzoeker een familiale band heeft met hem.

Daarbij dient er ook op gewezen te worden dat de vraag of verzoeker daadwerkelijk de neef van A. S. S. is ter zijde gelaten kan worden daar het in ieder geval, voor de redenen eerder uiteengezet, niet aannemelijk is dat hij vervolging vreest wegens de band met deze persoon.

Verder stelt de Raad vast dat waar verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat zijn moeder problemen had met de MPLA en hierdoor een ontwricht leven heeft gekend en uiteindelijk hierdoor is overleden, er geen elementen in het rechtsplegingsdossier zijn op grond waarvan aangenomen kan worden dat verzoeker hierdoor vervolging of ernstige schade dient te vrezen in Angola. Verzoeker brengt daarbij zelf geen elementen aan die erop wijzen dat hij omwille van de problemen die zijn moeder zou gekend heeft,

zelf vervolgd werd of dat hij daardoor in geval van terugkeer geïmagineerd zou worden in geval van terugkeer naar Angola.

Hetzelfde geldt met betrekking tot verzoekers betoog dat hij een moeilijke jeugd heeft gekend en verschillende keren moest verhuizen met zijn broers en zussen na het overlijden van zijn moeder en de oorlog en daarna bij zijn oom is ingetrokken. Zo kan worden aangenomen dat het verlies van zijn moeder op jonge leeftijd een impact op zijn leven heeft gehad en in moeilijke omstandigheden is opgegroeid, is uit het voorgaande gebleken dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verzoeker omwille van zijn familiale band met zijn oom geïmagineerd werd door de Angolese autoriteiten noch dat hij hierdoor systematisch werd gediscrimineerd op de arbeidsmarkt. Verzoekers summier betoog in het verzoekschrift dat verzoekers oom omwille van zijn politieke implicatie amper thuis was en dat verzoeker altijd geassocieerd was aan de partij UNITA, is niet van aard om bovenstaande analyse om te buigen. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift immers tot het zeer summier herhalen van verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en het louter tegenspreken van de conclusies van verwerende partij zonder evenwel aan de hand van concrete elementen de vaststellingen en motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Tenslotte wijst de Raad er ook op dat in zoverre verzoeker betoogt dat hij in België gereflecteerd heeft over de toestand in Angola en hierdoor een politieke tegenstander van het regime is geworden, hij dit op geen enkele wijze concreetiseert. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat hij door zijn in België verworven inzichten in de negatieve aandacht van de Angolese autoriteiten dreigt te komen of dat hij omwille van deze politieke bewustwording vervolging zou riskeren in geval van terugkeer naar Angola. Verzoeker kan niet volstaan met louter boude beweringen over zijn nieuwe politieke engagement om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Gezien het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden vooropgesteld in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om te genieten van het voordeel van de twijfel zoals hij betoogt in zijn verzoekschrift. Zijn verklaringen zijn immers niet samenhangend en aannemelijk.

4.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Angola.

5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten en vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Angola een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou lopen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Angola zou hebben gekend.

5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat uit niets blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Evenmin brengt verzoeker elementen aan waaruit afgeleid kan worden dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt immers boudweg dat er in het algemeen geen veilige situatie in zijn land van herkomst heerst zonder ook maar enige aanwijzing te bieden die ook maar zou kunnen doen denken dat er zich veiligheidsproblemen voor doen in Angola.

6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad eraan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Met betrekking tot de aangevoerde schendingen van artikelen 4 en 20 van de Richtlijn 2011/95/EU en het algemeen beginsel van voorzichtigheid stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoeker niet aangeeft hoe deze bepalingen en dit beginsel concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissing zodat beide onderdelen van het middel niet ontvankelijk zijn ((RvS, nr. X van 29 november 2006; RvS, nr. X van 20 oktober 2006; RvS, nr. X van 28 januari 2003; RvS, nr. X van 15 mei 2003; RvS, nr. X van 26 april 2002).

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde bezwaren kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET